

Mihelyt átszálltak a *Go For Broke*-ből, Dak a fülkébe hozta Roger Clifont és Bill Corpsmant. A filmekből ismertem őket.

– Helló, Rog! Örülök, hogy találkozunk, Bill – álltam fel.

Meleg, de lezser hangon mondtam ezt. Azon a szinten, ahol ők tevékenykedtek, egy röpké kiruccanás a Földre meg vissza egyszerűen csak néhány napos távollétet jelentett, és semmi többet. Odabicegtem hozzájuk, és kezet nyújtottam. Az űrhajó hajtóműve abban a pillanatban alacsony fordulatszámom működött, mivel a *Go For Broke*-énál sokkal keskenyebb pályára kellett ráállnia.

Clifton gyors pillantást vetett rám, aztán belement a játékba. Kivette a szájából a szivart, és kezet nyújtott.

– Örülök, hogy újra itt van, Főnök – mondta halkan.

Alacsony, kopasz, középkorú férfi volt, úgy nézett ki, mint egy ügyvéd, aki amúgy jó pókerjátékos.

– Történt valami említésre méltó a távollétem alatt?

– Nem. Csak a szokásos. Átadtam Pennynek a dossziét.

– Rendben.

Bill Corpsmanhez fordultam. Kezet nyújtottam neki is.

Nem fogadta el. Inkább csipőre tette ökölbe szorított kezét, elismerően rám nézett, és füttyentett.

– Elképesztő! Most már elhiszem, hogy megúszhatjuk ezt az egészet.

Végigmért.

– Forduljon meg, Smythe! Tegyen néhány lépést! Látni akarom, hogyan járkál.

Azon kaptam magam, hogy ugyanúgy bosszant ez az indokolatlan pimaszság, ahogy Bonforte-ot bosszantotta volna, és ez persze ki is ült az arcomra. Dak megérintette Corpsman ingujját.

– Fejezd be, Bill! Emlékszel, miben állapotunk meg? – mondta gyorsan.

– Ugyan már! Ez a szoba hangszigetelt. Csak látni akarom, hogy tényleg képes-e rá. Mi a helyzet a marsi nyelvvél, Smythe? Megy a marsi duma?

Irodalmi marsi nyelven, vagyis egyetlen, többszótagú cincogással válaszoltam neki, ami nagyjából ezt jelentette: „A helyes magatartás megköveteli, hogy egyikünk távozzon!” De ennek sokkal tágabb jelentése van. Valójában egy kihívás, ami rendszerint azzal végződik, hogy egy fészek értesítést kap egy halálesetről.

Azt hiszem, Corpsman nem értette meg, mert vigyorogva megjegyezte:

– Maga nyert, Smythe! Jól csinálja.

Dak viszont megértette. Megragadta Corpsman karját.

– Bill, azt mondtam, fejezd be! Az én űrhajómban vagy, ez pedig parancs! Mostantól élesben megy. Minden egyes másodpercben!

– Hallgass rá, Bill! – tette hozzá Clifton. – Tudod, hogy ebben egyeztünk meg. Valaki lebukhat, ha nem ezt tesszük.

Corpsman ránézett.

– Jó, jó – vont vállat. – Csak próbára akartam tenni... Végül is az én ötletem volt. Üdvözlöm, Mr. Bonforte! – mosolygott rám. – Örülök, hogy visszatért.

A „Mr.” a kelleténél egy árnyalattal erősebb hangsúlyt kapott ugyan, de válaszoltam:

– Jó újra itt lenni, Bill. Van valami, amiről tudnom kell, mielőtt lemegyünk?

– Szerintem nincs. Az ünnepség után sajtótájékoztató Goddard Cityben.

Észrevettem, hogy figyel a reakciómat.

– Nagyszerű! – bólintottam.

– Hogy is van ez, Rog? – kérdezte Dak sürgetően. – Kell ez? Te engedélyezted?

– Még mielőtt a kapitány elkezdene idegeskedni – folytatta Corpsman Clifton felé fordulva –, csak annyit akartam mondani, hogy ezt átvállalhatom, és megmondom a fiúknak, hogy a Főnöknek gégegyulladás van a szertartástól. De megtehetjük azt is, hogy csak előre, írásban benyújtott kérdésekre válaszolunk, én pedig az ünnepség alatt leíratom majd a válaszokat. Most, hogy közelről láttam és hallottam, milyen jól csinálja, azt mondom, kockáztassuk meg. Mi a véleménye, Mister... Bonforte? Gondolja, hogy képes lesz rá?

– Szerintem nem lesz gond, Bill.

Úgy okoskodtam, hogy ha meg tudom téveszteni a marsiakat, akkor rögtönzésszerűen halandzsázhatok majd egy sort a földi riportereknek, ha kíváncsiak rám. Már képes voltam jól utánozni Bonforte beszédstílusát, legalábbis nagyjából pedig az irányelveivel és a magatartásával is tisztában voltam. A részletekbe pedig nem kell belemennem.

Clifton azonban nyugtalannak tűnt. Még mielőtt mondott volna valamit, megszólalt a hangszóró:

– A kapitányt menjen a vezérlőbe! Mínusz négy perc.

– Ezt nektek kell elintéznetek. Nekem a helyére kell kormányoznom ezt a szánkót. És a fiatal Epsteinen kívül senki más nincs ott.

Nagy lendülettel az ajtó felé indult.

– Hé, kapitány! – kiáltotta Corpsman. – Azt akartam mondani...

Dak után ment, el sem köszönt.

Roger Clifton becsukta mögötte az ajtót, aztán visszajött.

– Be akarja vállalni ezt a sajtótájékoztatót? – kérdezte lassan.

– Ez magától függ. Én a feladatot akarom végrehajtani.

– Hm... Akkor hajlok arra, hogy kockáztassunk. De csak írott kérdésekkel. És magam fogom ellenőrizni Bill válaszait, mielőtt maga elmondaná őket.

– Nagyon helyes. Ha körülbelül tíz perccel a tájékoztató előtt megkaphatom őket, nem lesz baj. Nagyon gyorsan tanulok.

– Ezt el is hiszem... Főnök – vett szemügyre alaposan. – Rendben, rögtön az ünnepség után megkapja a válaszokat Pennytól. Akkor előállhat azzal az ürüggyel, hogy ki kell mennie a mosdóba. És ott maradhat, amíg be nem magolja.

– Jó lesz így.

– Szerintem is. Nos, őszintén szólva, sokkal jobban érzem magam most, hogy találkoztunk. Segíthetek valamiben?

– Nem hiszem, Rog. Bár valamiben talán mégis. Van valami hír... róla?

– Hogyan? Nos, van is, meg nincs is. Biztosak vagyunk benne, hogy még mindig Goddard Cityben van. Nem vitték el a Marsról, sőt még csak vidékre sem. Ha ez volt a szándékuk, nem engedték, hogy megtegyék.

– Hogyhogy? Goddard City nem olyan nagy, vagy tévedek? Talán ha százezer lakosa van? Szóval mi a bökkenő?

– Az, hogy nem merjük bevallani, hogy maga – akarom mondani, ő – eltűnt. Miután vége ennek a befogadási céciónak, magát eltüntethetjük, aztán úgy jelentjük be az emberrablást, mintha néhány pillanattal korábban történt volna. Aztán töviről hegyire átfésüljük a várost. A városvezetőség tagjait az Emberiség Pártja nevezte ki, de együtt kell működniük velünk, a szertartás után. Ilyen lelkes együttműködést még nem látott. Mindent megtesznek majd, hogy előkerítsék, még mielőtt rájuk szabadul a teljes Kkkahgral-fészek, és lebontja a várost körülöttük.

– Ó... Még csak most ismerkedem a marsiak pszichológiájával és szokásaival.

– Mi is!

– Rog... Izé... Miből gondolja, hogy még mindig életben van? Nem szolgálna jobban a céljaikat, ha megölnék? Ráadásul kevesebb kockázattal is jár...

Elfogott az undor, amikor eszembe jutott, milyen könnyen meg lehet szabadulni egy holttesttől, ha elég kegyetlen az ember.

– Értem, mire gondol. De ez is a marsi „illendőség” fogalomköréhez kapcsolódik. – A marsi szót használta. – Ha nem teljesítenek egy kötelezettséget, az egyetlen elfogadható magyarázat a halál. Ha őt egyszerűen megölnék, akkor halála után fogadná örökbe a fészek, és utána az egész fészek (és valószínűleg az összes többi marsi fészek is) elindulna bosszút állni érte. Egyáltalán nem érdekelné őket, ha a teljes emberi fajt kiirtanák vagy elpusztulna. Teljesen más tézisa azonban, ha azért nyírnak ki egy embert, hogy megakadályozzák a befogadását. Ez kötelezettségi és illendőségi kérdés. Bizonyos tekintetben egy marsi annyira automatikusan reagál egy adott helyzetben, hogy az szinte ösztönös. Persze nem az, mert hihetetlenül intelligensek. De elképesztő dolgokat tudnak művelni.

Homlokát ráncolva tette hozzá:

– Néha azt kívánom, bárcsak ne jöttem volna el Sussexből!

A beszélgetést a sziréna hangja szakította félbe. Sietve vissza kellett térnünk a priccsekhez. Dak szándékosan számított ki mindent hajszálpontosan. Amikor szabadesésre váltottunk, a Goddard Cityből érkezett ingarakéta már várt minket. Mind az öten lementünk, és éppen elfértünk a heverőkön. Ez is a tervezésnek volt köszönhető, mivel a helyi megbízott fel akart jönni, hogy megismerjen, és ettől a szándékától csupán Dak üzenete térítette el, amely szerint nem volt több hely.

A Mars felszínéhez közeledve megpróbáltam jobban szemügyre venni azt, mert korábban csupán egyetlen pillantást vettem rá a *Tom Paine* vezérlőfülkéjéből – mivel szerepem szerint már sokszor jártam ott, nem lehettem olyan kíváncsi, mint egy átlagos turista. Nem sokat láttam. Az ingajárat pilótája csak akkor fordult olyan szögbe, hogy láthassunk is valamit, amikor egyenletes siklórepülésre váltott. Akkor pedig épp az oxigénmaszkot tettem fel.

Az az idegesítő marsi típusú maszk majdnem kinyírt minket. Nem volt alkalmam gyakorolni vele: Daknak eszébe sem jutott, én meg nem gondoltam, hogy baj lehet ebből. Úrruhát és légzőkészüléket is viseltem már korábban, és úgy gondoltam, ez nagyjából hasonló lesz. Hát nem az volt. Bonforte kedvenc típusán, a Mitsubishi „Sweet Windsen” nem volt szájlégzőcső, vagyis az orra fújta a levegőt – volt rajta orrcsíptető, orrdugasz, az orrlyukakba nyomott csövek, amelyek kétoldalt a fül alatt futva csatlakoznak a nyak hátsó részén lévő szupertöltőhöz. Bevallom, ha egyszer hozzászokik az ember, nagyszerű készülék, mert közben lehet beszélgetni, enni, inni, meg ilyenek. Mégis inkább elviselném azt, hogy egy fogorvos mindkét kezével a számban kotorásson.

Az igazi nehézséget az jelenti, hogy igyekezni kell tudatosan mozgatni a szájüreg hátuljánál lévő izmokat, mert ha nem, sziszeg az ember, mint egy teáskanna, az a rohadt készülék ugyanis a nyomáskülönbség elve alapján működik. Szerencsére mihelyt mindenki feltette a maszkot, a pilóta olyan nyomásra állt át, amilyen a Mars felszínén uralkodik, így volt körülbelül húsz percem arra, hogy hozzászokjak. Néhány pillanatig viszont azt hittem, hogy ez az egy kütyü betesz az egész küldetésnek. De akkor eszembe jutott, hogy korábban több százszor viseltem már ilyesmit, és ugyanúgy hozzászoktam, mint a fogkefémhez. És ezt rögtön el is hittem.

Daknak sikerült megakadályoznia, hogy leszállás közben a helyi megbízott egy órán keresztül csevegjen velem, azt viszont nem, hogy találkozzunk, ugyanis ő fogadott minket az úrkikötőben. A pontos időzítésnek köszönhetően nem futottam össze más emberekkel, mert rögtön a marsi városba kellett mennem. Volt benne logika, azt viszont furcsálltam, hogy a marsiak körében nagyobb biztonságban leszek, mint emberek között.

Még ennél is furcsább volt az, hogy a Marson vagyok.